

Έγραψαν για το βιβλίο...

Λέλο και Στρουθ

Φίλιππος Μανδηλαράς

Εικονογράφηση: Ναταλία Καπατσούλια

Ποιος φοβάται τα τσακάλια; – Ένα αλλιώτικο αδελφάκι – Ύπνος; Μόνο με παρέα! – Ψέματα μεγάλα, ψέματα μικρά

Ποιος φοβάται τα τσακάλια;

«Ο Φίλιππος Μανδηλαράς γράφει στίχο στίχο για τη διαφορετικότητα, προσπαθώντας να αγγίξει τις πολύ τρυφερές ηλικίες των 3+ όπου τα παιδιά εύκολα σκιάζονται, εύκολα φοβούνται το άγνωστο, το αναφομοίωτο, το ασυνήθιστο. Η εικόνα ενός μικρού παιδιού που κλαίει στη θέα ακόμη κάποιου αγνώστου που δεν κουβαλά τίποτε το κακό παρά μόνον τη διαφορετική του εικόνα, μου είναι τόσο οικεία, όσο και στους περισσότερους φαντάζομαι. Κι ο κόσμος μας που έγινε τόσο γρήγορα, τόσο εύκολα τόσο διαφορετικός από ανθρώπους άλλους από εμάς τους προνομιούχους γηγενείς, βρίθει ανθρώπων με άλλες συνήθειες και χούγια από τα δικά μας, με άλλη εμφάνιση, με άλλη προσέγγιση στην καθημερινότητα. Το κακό δεν εγκυμονεί στο χρώμα ή την άλλη συνήθεια. Ζει παντού και ως πανταχού παρόν πρέπει να προετοιμάζονται τα παιδιά να το αναγνωρίζουν, δίχως να το υπερφορτώνουν με παράταιρες φοβίες και περιεχόμενα.

Ο Λέλο και η Στρουθ φοβούνται τα τσακάλια. Οι στίχοι του Φίλιππου Μανδηλαρά, απλογραμμένοι και εύληπτοι, φέρνουν την ιστορία στα μέτρα των μικρών παιδιών. Δεν είναι έμμετρα όλα τα στιχάκια. Είναι όλα σχεδόν όμως με ρίμα. Στα λίγα αφηγηματικά λόγια εκτός στίχων, ο συγγραφέας απελευθερώνεται και καταγράφει μικρά λεκτικά παιχνίδια που αγγίζουν και μεγαλύτερους.

Η διαφορετικότητα που χρωματίζει την ιστορία του υπηρετείται από τα τσακάλια. Τα τσακάλια που έγιναν συνώνυμο του πολύ έξυπνου ανθρώπου λόγω της εκπληκτικής συνήθειάς τους να μην κυνηγούν αλλά να τρέφονται ακολουθώντας κατά πόδας τα ισχυρά σαρκοφάγα που, αφού κορέσουν την πείνα τους, αφήνουν ό,τι απομένει και απομακρύνονται για τη χώνεψη. Τότε εμφανίζονται τα τσακάλια που δίχως πολύ κόπο αλλά με μπόλικο μυαλό, λαμβάνουν το απαιτούμενο γεύμα.

Η Ναταλία Καπατσούλια πάει για... βραβείο! Αυτή η εικονογράφηση της είναι μια από τις καλύτερες δουλειές που είδα ποτέ. Είναι τα χρώματα και οι αποχρώσεις, τα ξεθωριάσματα που διάλεξε σε όλες τις μορφές και τα σχέδιά της. Είναι οι αντιθέσεις στο φόντο και την προοπτική με τις μορφές που μπροστά κεντούν την ιστορία. Είναι το καρτουνίστικο της δεκαετίας του '80 που λειτουργεί ασύγκριτα κοντά στο βλέμμα των παιδιών 3-6 όπου και το target group του βιβλίου. Είναι οι διαφορετικές προσεγγίσεις που χρησιμοποίησε μέσα στο ίδιο βιβλίο, από καρτέ κόμικ και φωτογραφικό καρφίτσωμα σχεδίων μέχρι παιδικής αισθησης σκίτσα και ζωγραφιές που παίζουν με το μέγεθος και την ανάγνωση [...].»

Απόστολος Πάππος, elniplex.com

Ένα αλλιώτικο αδελφάκι

Έγραψαν για το βιβλίο...

«Ο Φίλιππος Μανδηλάρας έγραψε ένα τρυφερό βιβλίο που θα εκτιμήσουν ιδιαίτερα όσοι δεν έχουν μοναχοπαιδιά. Διαπραγματεύεται με λεπτές κινήσεις χειρουργού την αδερφική σχέση και συγχρόνως την αποδοχή της διαφορετικότητας, αφού στην οικογένεια του Λέλο δεν υπάρχει ομοιογένεια, μπαμπάς, μαμά και παιδί είναι διαφορετικά ζώακια. Ο Λέλο είναι ο κυρίαρχος του σπιτιού του, όπως όλα τα μοναχοπαιδιά και όταν μετά την παρουσία της υιοθετημένης Στρουθ, χάνει τη βασιλεία του, σκαρώνει τρόπους να απαλλαχτεί από αυτή. Τα μικρά αδέρφια, η υιοθεσία, η ζήλια και ο θυμός έρχονται στο προσκήνιο και μέσα από τις ευφάνταστες στιχομυθίες του συγγραφέα κάνουν διασκεδαστικό ακόμα και τον βίο αβίωτο που επιβάλλει ο Λέλο στη Στρουθ, προκειμένου να την κάνει να τραπεί σε φυγή. Όπως, όμως, σε όλες τις οικογένειες, μπορεί μεταξύ μας να φαγωνόμαστε, όμως κανείς δεν έχει το δικαίωμα –εκτός οικογένειας– να μας πειράξει, έτσι και στην οικογένεια του Λέλου, ένας εξωτερικός εχθρός θα ενώσει τα δύο αδέρφια και θα κάνει τον μικρό πρωταγωνιστή να παραδεχτεί “είμαστε τόσο, μα τόσο ευτυχισμένοι!”. Η Ναταλία Καπατσούλια που έχει κάνει την εικονογράφηση, έχει συνεργαστεί με τον συγγραφέα σε πάνω από 40 βιβλία πράγμα που φαίνεται, αφού εικόνα και κείμενο είναι άρρηκτα συνδεδεμένα [...]».

Ελευθερία Καμπούρογλου, orathessaloniki.gr

Ένα αλλιώτικο αδελφάκι

«[...] Μια ευφάνταστη ιστορία με πρωταγωνιστές ζώα, σκοπίμως τόσο διαφορετικά μεταξύ τους. Ο Λέλο δε μοιάζει με τους γονείς του αλλά ούτε και με τα υπόλοιπα παιδιά που παίζουν στο πάρκο. Αντικατοπτρίζει την πολυπολιτισμική κοινωνία του σήμερα και καλλιεργεί μια ελπιδοφόρα αντίληψη για την αποδοχή της διαφορετικότητας. Κάθε λαός έχει τις δικές του συνήθειες και παραξενιές. Η μικρή Στρουθ κρύβει το κεφάλι της στο κουβαδάκι, όπως συνηθίζουν να κάνουν οι στρουθοκάμηλοι όταν νιώθουν πως κινδυνεύουν, γιατί πιστεύουν πως με αυτόν τον τρόπο τον εχθρό μπερδεύουν.

Η εικονογράφηση της Ναταλίας Καπατσούλια με έντονα χρώματα και τους ήρωες της ιστορίας να ξεπηδούν μέσα από τις σελίδες κερδίζει τις εντυπώσεις και συμπληρώνει με εξαιρετικό τρόπο το κείμενο. Σε κάποιες σελίδες υπάρχουν οι διάλογοι σε μικρά συννεφάκια με τη μορφή κόμικ και παρουσιάζονται να μιλούν οι πρωταγωνιστές της ιστορίας.

Μπορεί να γίνει ένα μικρό θεατρικό δρώμενο μέσα στη τάξη με πρωταγωνιστές τα παιδιά και να γίνει ανταλλαγή ρόλων σε ζευγάρια. Είναι σημαντικό να μπουν τα παιδιά στη θέση του άλλου και να καταλάβουν πώς αισθάνεται αυτός που είναι διαφορετικός, αλλά και αυτός που στέκεται με επιφύλαξη και απόσταση απέναντι στο διαφορετικό. Σκεφτείτε μια ιστορία για το πώς βρέθηκε η μικρή Στρουθ μόνη στο πάρκο, τι της συνέβη και περιγράψτε τα συναισθήματά της πριν που ήταν μόνη και μετά που βρήκε μια οικογένεια για να τη μεγαλώσει. Μια ιστορία για ένα αλλιώτικο αδελφάκι, που όμως δε διαφέρει τόσο πολύ από εσένα και ψάχνει την αγάπη, τη φροντίδα και την προσοχή των άλλων [...]».

Δώρα Πουρή, elniplex.com

Ένα αλλιώτικο αδελφάκι

«[...] Η ιστορία θίγει με παραμυθιακό, θα έλεγα, τρόπο υπαρκτά προβλήματα της σύγχρονης κοινωνίας, όπως τη συνύπαρξη των φαινομενικά ανόμοιων, την εγκατάλειψη παιδιών στη μοίρα τους, την υιοθεσία, την προσπάθεια συμβίωσης μονογονεϊκών οικογενειών, την αδερφική ζήλια, τον θυμό, αλλά και τον σχολικό εκφοβισμό, τη δράση ομάδων που δεν μπορούν να ανεχτούν τον αδύναμο, τον καινούριο, τον διαφορετικό και εκδηλώνουν βία εναντίον του χωρίς λόγο, χωρίς να έχουν προκληθεί σε βία, φαινόμενο που δυστυχώς βιώνουμε καθημερινά, αν μεταφερθούμε από την κοινωνία των ζώων στην ανθρώπινη κοινωνία [...]».

Διονύσης Λεϊμονής, bookia.gr